

Continuant la campanya cultural que ens hem proposat portar a cap per diversos d'aquestes conferències debem plantejar la qüestió del dret y mes encara del deber que tenim de coadjurar a tot germin de progrés que caigui en terreny capar per a nosaltres amb matèries vivas la fonsament d'una planta gran y robusta, perquè en nostre nació, per desgracia totes les qüestions se fan personals, y a través de les idees exposades se fa sortir la silueta del individu per acollir o rechazar les indicacions qu'hagi manifestat.

Ens detem en aquestes disquisicions perquè estem convenuts de que la força expansional del cervell y del cos principalment la tenim els joves els que vivim una vida perquè si, per rahó de la vida, y si deixem esvaïr totes nostres energies en la passivitat, temerosos de prosar en evidència nostra poca experiència devan de la acrobàcia dels que pasaren ja de certa edat, mai se farà res en el camí del progrés y concentric de nostres aspiracions.

Les forces de la joventut - la joventut és la força en son poder maxim - se van perdre miserablement, moltes vegades per la por de ser tachada de pretenciosa y orgullosa, per això a tots els que se sentin joves els hi dic: Si no hi ha altre camí per a seguir l'avans de l'Humanitat, que aixafar les idees empeltides dels que veiem se trovan sobre de nosaltres, aixafem-les amb nostres arguments y arrastrem-los ^{amb} nosaltres a la força en l'empremta de prosperitat que hem de dar a naquesta vile. Si haguessen fet lo mateix quant en sas veues corria atropelladament la sang jove, avui nosaltres els que som els seus heretes, no tindriam que proar tot el maxim de tensió en nostres muscles per arrancar de senyallar el carro del progrés y de la cultura.

Tots els pobles se despertan poc a poc; si no, es avui sera demà, si no som nosaltres seran uns altres que forasament han de venir perquè

la evolució de les idees s'adelta, creix, s'expansiona pesi a qui pesi y si no donem franca sortida a la forsa íntima que se concentra en l'anima del poble y que s' tradueix en malestar y pesades de atmosfera, se irà augmentant en quantitat, en masses y quant hagi pogut vencer la pasivitat de les parets mortes de l'ignorancia que la contenen estallará terriblement, amb furia, y projectará las ruinas d'una generació impossible, que passará al Temps com un recort d'impotencia y d'ignominia.

Mentres ni hi hagi per mi, els que vinguin que s'arreglin. Aquest és el lema de la immensa majoria. Aquesta es la fase sacramental que no s'atreveixen a pensar al vent fro que la portan grabada a n'el cor; 'Que s'els en dona del dema'; 'Que s'els en dona de les generacions qui han de venir. Com si no fos tot una matèria flumant, la de air, la d'avuy y la de dema'; com si no fos sanc de la matèria sang la que s'ha de vessar en les lluites violentes del desordre; com si no fosim el mateix sempre, en un altre cor, en un altre ambient.

Despertem y pensem. Som nosaltres, els joves d'avuy, els qui em de cridar, els que nos hem de mouer els que nos hem de posar al front de la cultura dels pobles. Ja vindran ja els vells, els nous y les dones en seguiment ^{de} nostres passos. ¿Que serian, sino? Els els vells, troncs ja sense saba, llaris sense foc, cors d'ahon ne fuig la vida. Els nous y les dones, frescos de cel qui ens amyorarian, per mirar en nosaltres, als heroes somiats, als enulls a qui estimar

És una veritat inconcusa que tota entitat no se mes opinis que la que senyalen els que s' troben colcats a son front, degut algunes vegades a la, incapacitat de la majoria, massa ventra per esc.

celencia que's belluga al mes petit ali d'aire
 com tal que sigui lo suficient fort per arrastrar
 darrera seu la simpatia y l'afecte. Per aixó una
 corporació cualsevol deposita plena confiança en els
 individus que formen la Junta directiva per arreglar
 tots els assumpts que's presentin. El poble no es més que
 una societat en el sentit més ample. Els que ocu-
 pan un lloc privilegiat en una localitat, siga
 per la seva posició, siga per sa intel·lectualitat, són
 la classe directora que ha de formar les avançades
 en les lluites contra l'ignorancia. Les classes direc-
 tores són totes aquelles persones de respecte que
 poden influir sobre la massa general del po-
 ble en bé o en mal. Si el poble segueix amb pas
 segur y ferm el camí de la veritat y del bé, que
 senyalen una conciencia recta y una grande-
 ra de cor, d'aquesta classe directora sera fill, pro-
 si per el contrari les energies personals se gasten
 sense mes profit que mesquindats y lluites inter-
 riors, ¿no deuen ser-ne culpats d'aixó els que
 serveixen de d'exemple y de norma?

La única situació impossible per
 la lluita y per el progrés es la passivitat. Ser
 passius o ser mort es lo mateix per nosaltres.
 Si inoculen a la massa general de un poble
 ensopit, l'idea, dominant avui per desgracia,
 de que tot ha de venir dels de dalt, no farà res
 absolutament y per aixó, lo millor, lo desit-
 jable, es que el poble's bellugui, que es mogui,
 lluiti, evolucioni en tots sentits, que encara
 que fossin mal dirigit es sempre preferible a
 que sigui immovil, petrificat, mort.

Fem moure el poble doncs. Fem-lo cami-
 nar, siga en un o altre sentit. Caldeixem l'atras-
 fera de nostra vida amb un esforç continu d'el-

qui' ens trobem obligats, per llei d'humanitat a persistir en la via del progrés y de la cultura,

Es indispensable que la classe directora se penetri bé de la misió exterior qu'ha de complir. perquè la vida de família y el compliment de les seves lleis, las mes essencials, no es l'unic paper que hi ha que desempenyar en nostre pas per la terra. Vivim en ^{la} societat y a n'aquest orga- nisme hi ha que donar-li tot quant exigeixi el perfecte encadenament per a que discorri sense aspres rosa- ments sobre la via fatal del progrés. Movem les masses de la gent; que siguin tots absolutament els que preuguin part en qualvol cosa que sig- nifiqui avens y cultura; sacrificuem el jo en benefici del nosaltres y que aquest nosaltres si- guin tan generós, que no hi hagi ningú a n'el pro- blem que no si senti inclòs.

El deure d'els qu'es troban colcats al fron- de l'humanitat, es gran y seris. Tots els petits y els humils aixecan ses mirades a lli about ells se troban pera pendre'ls com exemple de les seves vides y com norma en ses accions, perquè ha- ven de saber y entendre que la suggestió del exem- ple es infinitament poderosa. Ella es la que dona forces pera tots els heroismes quant se volen y se se fe' en sa propia voluntat; autosuggestió divina que alegra la vida amb el somniure de una esperança.

Tot treball exigeix un esforç, per si se vol fer se fa. Tinguem doncs fe' en nostres idees, treballlem contínuament pera convertirles en actes; aquest deu ser l'afany del home en totes les manifesta- cions de la vida. Així es com l'idealista se transforma en realista.

La fe qu'es creua de braços, indiferent

a lo que passa a son entorn y que fa del home un ser merament passiu, no solsament no es fructuosa sino que, al contrari es senyal de molt en l'esperit; pro la fe que s'associa ^{amb} treball continuat, lluitador y preparatori per afrontar les circumstancies, pera discernir lo que sera el dema en lloc de limitarse a posar adops a lo de avui; la fe que busca la llum per totes parts, aquesta es la verdadera, la creadora de prodigis, la que taladra les montanyes, la que uneix al home a pesar de les distancies, la que ha fet en el mon les grans obres que admirem.

Que aquesta fe condueixi al optimisme, no ho neguem. Entre optimistes y pessimistes, preferim lo primer, y en aquesta escola militem sense que d'ella ens separin els desencanyys y contrarietats. El pessimisme es contrari a tot progres, suposa abandonu de la lluita humana, amula la personalitat y mata els estímul que condueixen al home al cumpliment del seu deber en quina realització se troba la verdadera satisfacció de la conciencia.

Compras y ventas.

Fecha.

1893.

Marzo 7.

{ Una casa y finca, casa Los Virreyes La
casa La Bodega, vajin, muerto y tres fincas La Pica,
una sola raon con una canta muerta y de a-
minicacion. — 8000\$.

Media pluma de agua de San Roque y todo
este edificio esta presto a un caule de
A. C. J. anual

~~~~~